

ÚTINAPLÓ

Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola
Délvidéki útja
2012. június 22 - 27.
7. osztály

2012. június 11. Előkészítő órák

2012. június 22-én indultunk Délvidékre. Előtte június 11-én tartottunk egy előkészítő napot (4 órát), hogy felkészüljünk a határon túli kirándulásunkra.

A legelején Rita néni, az osztályfőnökünk mondta el, hogy mikor és kit hallgatunk majd meg, illetve elmesélte azt, hogy a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogat minket, a HATÁRTALANUL! program keretén belül. Nekik köszönhetjük, hogy eljutunk határon kívüli magyarlakta területre.

Utána Horváth Benedek zongoradarabjával örvendeztetett meg minket. Délvidék földrajzáról Radó Klári osztálytársunk tartott kiselőadást. Itt megtudhattunk Szerbia északi részének felszínéről, vízrajzáról, éghajlatáról és növényvilágáról, valamint a délvidéki történelmi magyar vármegyékről sok-sok érdekes dolgot. Ezt a power point-os bemutatót egészítette ki Bede Zsolt bácsi a földrajztanárunk. Tőle különlegességeket is hallhattunk. Így be is fejeződött az első óra.

A második-harmadik órákban Schön György (az utazásunk szervezője, osztálytársunk, Boldizsár édesapja) keltette fel érdeklődésünket Délvidék iránt. Ő az előttünk álló utazás helyszíneiről, programjairól mesélt, illetve mutatott

képeket. Délvidéki híres emberekről, elsősorban írókról tudhattunk meg sok mindent. Megtudtuk azt is, hogy Gyuri bácsi Délvidéken született.

A negyedik óra elején Haraszti Emese, Nényei Lujza és Szabó Ági énekelt egy közös népdalcsoportot, amellyel a Budapesti Népdalversenyen arany minősítést szereztek. Utána Márkiné Solnay Márta, történelemtanár bemutatóját láthattuk, hallhattuk Délvidék történelméről.

Ezzel a négy érdekes órával

készültünk fel nyári tanulmányi kirándulásunkra.

Kováts Réka

2012. június 22., péntek

1. nap

Az első nap az iskolánál kezdődött, hajnali 5 órakor találkoztunk, hogy elinduljunk nagy utunkra. A rengeteg búcsúpuszi és -ölelés után végre 5.40-kor elindultunk. A vihar egészen Budapest határáig kísért minket.

Egy Auchanban vettünk ásványvizet, összesen 243 litert. Ezután bepakoltuk a palackokat, és a

határig meg sem álltunk.

Az úton Schön Gyuri „bácsi” mesélt Délvidékről. A Homm busz sofőre Ámon Tamás volt, akit mi csak Tominak hívtunk. A határon viszonylag gyorsan átjutottunk.

Szabadka volt az első hely, ahol kiszálltunk Szerbiában. Itt először a városházát néztük meg kívülről, majd belülről. Nagyon szép volt a városháza, megtudtuk, hogy szecessziós stílusban épült és, hogy Komor Marcell és Jakab Dezső tervezték. Belülről nagyon szép volt a nagyterem, különösen az üveglablakok.

Ezután sétáltunk a városban, itt velünk volt egy építészhallgató, Noémi. Sok mindent mesélt nekünk a városról.

Kívülről megnéztük a Zsinagógát is.

Elmentünk a Gimnáziumba is, ahol annak

idején Kosztolányi édesapja volt az igazgató. Itt megnéztük Kosztolányi Dezső emlékszobáját. Utána, tovább folytatva nézelődésünket, megnéztük Kosztolányi Dezső és Csáth Géza szobraikat. A séta közben megnéztük a Raichle-palotát, és a Székesegyházat, ami attól nagyon érdekes, hogy hatalmas repedés van rajta. Majd beszálltunk a buszba, elbúcsúztunk szabadkai kísérőnktől, Noémitől, és elindultunk Zenta felé.

Csantavéren pár perces megállót tartottunk: röviden találkoztunk édesapám Schön Gyuri „bácsi” nagynénjével és nagybácsijával, akik Csantavéren élnek. Utána kívülről megnéztük Matuska Szilveszter a biatorbágyi robbantó, majd Törley József pezsgőgyáros házait.

Zentán a Tisza partja volt a következő állomás, ahol megálltunk. Itt megismerkedtünk Jablonszky Sándorral (akinek a vezetéknevét könnyű volt megjegyezni Ágota néni angol tanárunkról), és Recskó Szabolccsal. Az utóbbi személy egy rövid történelemórát tartott Zentáról, a zentai csatáról, és az 1944-es zentai magyar gyilkolásokról. A Tisza parton megtekintettük a véres eseményeknek emléket állító kopjafát, amit Szabolcs édesapja készített.

Az ebéd húsos burek volt joghurttal, amit a Tisza parton fogyasztottunk el. Ez sokaknak elnyerte a tetszését. Majd a „szőke” Tiszában nagyot fürödtünk! Ez nagyon jó volt! Ezután rövid sétát tettünk Zentán. Érdekes volt a zentai csatáról is hallani, ami 1697. szeptember 11-én történt.

Tovább haladtunk a busszal, Csókán is átutaztunk, meg tudtuk nézni a

nagyon szép csókai római katolikus templomot, amit a település szélére építettek. Beodrán is megálltunk. Itt volt egy érdekesség. Egyik felmenő ősöm, Schön György hajdani vegyesboltja ma már kávézó. Ennek az udvarán lehetőségünk volt egy kicsit kinyújtózkodni: ugrálni, játszani a játszótéren.

Majd egy nagyon szép hely következett. Az Aracsi pusztatemplomban való éneklésen, imán mindenki részt vett. Itt hallottunk néhány legendát is. Megnéztük az ezeréves templomromot, mindenkinek nagyon tetszett. Majd készítettünk csoportképet, és ami még jó volt, hogy a kukoricásban is készíthettünk képeket.

Később Törökbecsén az aradi vértanú, Leiningen Westerburg Károly mellszobrát néztük meg a plébánia kertben. Itt megismerkedtünk Micsik Bélával, aki jó humorával és ő-zős tájtszólásával sokakat megnevettetett. Búcsúzóul egy nemzeti színű szalaggal átkötöttük az aradi vértanú mellszobrát, és elénekeltük a Himnusz.

Tovább folytatva utunkat a busszal, megálltunk Eleméren. Itt Kiss Ernő aradi tábornok sírhelyét és emléktábláját tudtuk megnézni. Kívülről megkoszorúztuk az emlékhelyet.

Késő este érkezünk meg a szálláshelyünkre, a muzslyai Emmausz fiúkollégiumba. Itt Sztoján atya és András bácsi fogadtak minket. Nagyon kedvesek voltak. Finom vacsorával vártak minket, mindenkinek jól esett a meleg vacsora.

Majd vacsora után a szobák elosztása következett. Mindenki megkapta a szobáját, hárman vagy négyen kerülünk egy szobába.

A nap végén vidáman, egy jó napot magunk mögött hagyva, fáradtan dőltünk le az ágyunkba.

Schön Boldizsár

2012. június 23., szombat

2. nap

Reggel fél nyolckor ébredtünk, majd negyed kilenckor találkoztunk az ebédlőben, hogy közösen fogyasszuk el a finom reggelit. Saját magunk választhattuk ki, hogy mit szeretnénk reggelizni. Lehetett felvágottas, lekváros vagy mézes kenyeret enni. Nagyon különleges volt a házi menta tea, ami nagyon hűsítő volt.

Utána a muzslyai plébániakertben segítettünk a helybélieknek, farönköket hordani, rakodni, talicskázni, és rőzsét kötözni. Jó érzés volt,

hogy segíthettünk. Cserébe kólát, és frissen sült kiflit kaptunk.

Végül felszálltunk a buszra, és elindultunk Dél-Kelet felé. Megálltunk Kanakon, ahol egy nagyon szép kastélyt, a Dániel kastélyt láttuk. Itt volt egy idegenvezetőnk, aki csak szerbül tudott, így Schön Gyuri bácsi fordított nekünk. Érdekes, hogy ez a kastély most iskola. A tetőn még az eredeti gyönyörű Zsolnay-cserepeket láthattuk.

Következő állomásunk Ürményháza volt, ahol egy frissen felújított templomot, a Szent Anna templomot néztük meg. Sok érdekességet mesélt nekünk az ottani pap bácsi, Pethő László. Például elmesélte, hogy az iskolában a szerb mellett van egy magyar nyelvű felsős tagozat is. Énekeltünk egyet: iskolánk himnuszát a Kalazanci-himnusz első két versszakát. A plébánosnak, Laci atyának nagyon tetszett. Megáldott minket és az utunkat. Budapesten az iskolánkban, június 1-től magyar nyelvű könyveket, tankönyveket, mesekönyveket gyűjtöttünk, Délvidékre. Laci atyának adományoztunk könyveket, főleg hittankönyveket, amiket tud majd hasznosítani a tanításban. Jó érzés volt adni, főleg úgy, hogy nagy szeretettel gyűjtöttük.

Felszálltunk a buszra, és folytattuk tovább utunkat Versec felé. Zichyfalván átutazva, Schön Gyuri bácsi mesélt arról nekünk, hogy itt van dédnagyapja, Schell János sírhelye.

Megérkeztünk Versecre. Itt a Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületben egy nagyon kedves társaság fogadott minket. Kaptunk kólát, és más üdítőket, és amíg az ebédünket, a pizzát vártuk, Lantos Ilona néni segítségével megnéztünk a verseci Szent Gellért katolikus templomot, amelyet Schulek Frigyes tervezett. Majd Rita néni és Ilona néni elhozták a várva-várt pizzát, ami nagyon finom volt.

Lantos Ilona nénitől és a háziaktól elbúcsúztunk, majd amikor elfogyasztottuk az ebédet, megismerkedtünk Borbély Irén nénivel, aki festő és idegenvezető, és egy nagyon kedves lánnyal, Nehéz Veronikával, aki Nagyszeredről jött oda Versecre. Velük együtt ellátogattunk a közelben lévő verseci tóhoz, ahol nagyon jól fürödtünk. Nagyon élveztük! Nagyon meleg volt, így különösen jól esett a fürdés. A tanáraink is fürödtek vagy a lábukat áztatták. Miután mindenkinek sikerült megszárítkozni, folytattuk utunkat a Szent Kereszt kápolnához, a verseci hegyre. Itt Irén nénitől rengeteg érdekes dolgot tudtunk meg. Nemcsak a sok érdekesség, hanem a gyönyörű kilátás is lenyűgözött minket. Itt csatlakozott hozzánk Nehéz Veronika vőlegénye is, Ivan Pavisic aki szerb fiú, de kiválóan beszél magyarul.

Ő is mesélt nekünk érdekességeket: arról hogy Belgrádban az egyetemen tanul magyar nyelvet. Majd a hegyről megnéztük a Zsigmond tornyot.

Ezután felszálltunk a buszra, és sietve indultunk vissza Versec felé, abban reménykedve, hogy elérjük a fél hetes magyar misét. A mise előtt még meg

tudtunk nézni Herczeg Ferenc írófejedlem emléktábláját. Elhelyeztünk egy magyar szalagot a táblánál, énekeltünk, és így emlékeztünk meg róla. Sztójay Döméről, a hírhedt magyar miniszterelnökről is hallhattunk néhány szót.

Elértük a szentmisét, részt vettünk rajta. Azt hallhattuk az evangéliumban, hogy „Ne aggódjatok a holnapért”.

A mise meghallgatása után elbúcsúztunk verseci barátainktól, majd sebes iramban elindultunk vissza a szállásunkra, Muzslyára. Késő este érkezünk, de ennek ellenére meleg vacsorával vártak minket. Vacsora után még egy picit játszottunk, majd mindenki fáradtan, de jókedvűen elvonult a szobájába.

Remélem ennek a napnak az emléke sokáig

élni fog bennünk.

Haraszti Emese

2012. június 24., vasárnap

3. nap

A nehezen kelés és a reggeli után beültünk a buszba, és elindultunk Torontálvásárhelyre, ahol több mint másfél óras református istentiszteletet ültünk végig, amelyet Gyenge Károly tiszteletes úr tartott. Az istentisztelet végén volt gondnok és presbiter beiktatás, majd együtt

elénekeltük a magyar himnuszt. Az istentisztelet végén a tiszteletes köszöntötte a Budapestről érkezett Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola hetedik osztályos diákcsoportját. Ennek örömeire bemutatkozhattunk a gyülekezet előtt. Először néhány szót mondtunk az iskolánkról, majd elfurulyáztuk Liszt Ferenc: Hajnalozó című művét három szólamban, majd elénekeltük iskolánk himnuszt, a Szentje és Atyja kezdetű művet, amelyet sok helyi ember megdicsért. Azt mondták, hogy szívesen tapsoltak volna, de ez nálunk a templomban nem illik. Nagyon tetszett a helyieknek a bemutatkozásunk. A hosszú istentisztelet után a kedves Szécsényi Jolán néni, aki tanító néni volt, megmutatta nekünk a mozaikokat és mesélt nekünk. Miután megcsodáltuk a mozaikgyűjteményt, elvitt minket a helyi múzeumba, amely a régi Torontálvásárhelyet mutatja be. A múzeumlátogatás végén elmentünk elintézni „folyó ügyeinket” a református templommal szemben lévő parókiára. Ott volt lehetőség egy kis játékra is. Majd nagy örömünkre kaptunk fagyit, amely a nagy melegben mindenkinek jólesett! Ezután Gyenge Károly tiszteletes mesélt: bemutatta nekünk a református templomot és a gyülekezetet. Majd szeretettel adományoztunk az általunk gyűjtött magyar könyvekből a tiszteletes házaspárnak és a református napközinek. Nagyon örültek a könyveknek.

Miután mindent elintéztünk, elindultunk Hertelendyfalvára, ahol az ötven éve alakult Tamási Áron Székely Magyar Művelődési Egyesületet látogattuk meg. Lőcsei Ilona néni (az egyik vezetőségi tag) sok mindent mesélt az egyesületről, a bukovinai székelyekről és a bombázásokról: hogy mennyire nehéz volt az életük.

Nagyon kedvesek voltak a helyiek, meg is kínáltak minket hideg üdítőkkel, ami nagyon jól esett a melegben. Mi is bemutatkoztunk: egy rövidet énekeltünk a helyieknek.

Majd Sándoregyházára indultunk, ahol összeszedtünk néhány helyi gyereket, hogy megismerkedjünk velük. Hertelendyfalváról velünk tartott zenetanárunk, Győrfi Sándor bácsi és Tímea, aki most végezte a nyolcadik osztályt. Útközben Schön Gyuri bácsi mesélt nekünk Szendrő váráról, a vár szerepéről a magyar történelemben. Sándoregyházára érve elindultunk egy hosszú túrára gyalog, aminek a vége fürdőzés lett a Dunában, az ezeréves déli határnál. Nagyon jól

fürödtünk, majd a sándoregyházi gyerekekkel elindultunk Székelykevére. Itt megtekintettük a tájházat, Kiss Róbert bácsi vezetésével, és a Szent István templomot. Székelykevéen helyi emberek főztek nekünk körömpörköltet. Közös vacsoráztunk, majd megismerkedtünk néhány helybéli, velünk egyidős gyerekekkel. Így együtt a székelykevei, a sándoregyházi, és a hertelendyfalvai gyerekekkel

elmentünk az iskola elé, és beszélgettünk, aztán nagyon jól babzsákoztunk (játék) és íjastunk. Nagyon élveztük az ismerkedést és a közös játékot. Közeledett a naplemente. Ekkor közösen leültünk egy nagy körbe, és énekeltünk, gitároztunk, bemutatkoztunk. Nagyon jó

volt a hangulat. Közös énekeltünk, tanítottunk éneket a helyieknek, majd Sándor bácsi tanított egy bukovinai éneket nekünk, miközben ő hegedült. Mi meg gitároztunk, fuvoláztunk. Népdalcsokrot énekelt három lány az osztályunkból. Majd következett a búcsúéneke. Elbúcsúztunk a székelykevei gyerekektől. Előtte pici ajándékot adtunk nekik: karkötőket, hogy megőrizzenek minket és ezt a szép estét az emlékeikben. A felnőtteknek, az iskola számára pedig több doboz könyvadományt adtunk át.

Felszálltunk a buszra, hazavittük a környező falvakból felvett gyerekeket. Sajnos újra búcsúztunk, az osztályból sokan összebarátkoztak a helyi gyerekekkel, aranyosak voltak. Elbúcsúztunk tőlük is, leszálltak a buszról, és ismét magunk maradtunk.

A hosszú nap után fáradtan értünk haza Muzslyára.

Kalcsó Virág és Sturcz Lili

2012. június 25., hétfő

4. nap

Reggel miután felébredtünk és megreggeliztünk útra keltünk Nagybecskerekre.

Nagybecskereken megnéztük a volt Torontáli Vármegye házát. Érdekes volt számunkra, hogy Lechner Ödön tervezte a mostani Városházát. Ez azért is érdekes, mert Rita néni, az osztályfőnökünk is egy Lechner Ödön által tervezett házban lakik. Így könnyen megjegyeztük a nevet. Belülről is megnéztük, a díszteremben, Bálint Aranka néni mesélt Nagybecskerek történetéről és a mostani helyzetről. Az egyik üvegablakon felfedeztük a magyar címeret. Megcsodáltuk Torontál vármegye címerét is.

Innen átsétáltunk a székesegyházba, ami Nepomuki Szent Jánosról van elnevezve. A

templomról egy olyan pap mesélt, Halmai János atya, akit csak 60 éves korában szenteltek pappá. Ő beszélt az ottani keresztényekről, elmondta, hogyan élnek szórványban, kisebbségben az ottani magyarok, és persze elmondta azt, hogy miket ábrázolnak a képek a templomban, Székely Bertalan festményei.

Ezután átsétáltunk a közeli színházba, ami eredetileg magtár volt, Blaha Lujza kedvéért lett színházzá kialakítva. Ott beszélgettünk egy bácsival, aki az ottani magyar színtársulat Madách tagja. Mesélt a munkájukról és az előadásairól. Elmondta, hogy pont jövő héten szombaton lesz egy előadásuk, és hogy évente 2-3 bemutató előadásuk van. Elmondta azt is, hogy vannak támogatóik, pl. a Bethlen Gábor Alap: ez ismerős volt számunkra. Elköszöntünk tőle, és továbbmentünk.

Útközben megnéztük a becskerek-i gyaloghídat, amely alatt nem folyik folyó.

Bementünk a volt Piarista Gimnázium templomába, a cserkészeti bölcsőjébe. Megnéztük a Králik Lászlónak szentelt emléktáblát, és énekeltünk.

Majd innen a Nagybecskerek-i Gimnáziumba mentünk, ahol már vége volt a tanításnak. Rajin Dianna tanárnő fogadott minket. Meglátogattuk az informatika termet, ahonnan írhattunk e-mailt a szüleinknek. Itt már mindenki nagyon éhes volt. Úgyhogy beszálltunk a buszba és visszamentünk Muzslyára ebédelni.

Egy finom ebéd és egy rövid pihenés után útra keltünk a közeli Nezsénybe. Palkovics Mária volt a délután-este főszervezője. Nezsényben nagyon kedvesen fogadtak minket, ott rögtön felszálltunk a traktorra a helyi gyerekek mellé. A traktorozás nagyon jó volt, mert sokat nevettünk. Közösén fürödtünk a Temes folyóban, és volt egy hely, ahol nagyon nagyokat lehetett ugrálni.

állatokat a faluban. Voltak nagyon kicsi kiskutyák, tehenek, malacok, és bárányok is. Meg lehetett őket simogatni. A családok nagyon kedvesen fogadtak minket. Ihattunk frissen fejt, még langyos tejet is.

Este kaptunk egy nagyon finom vacsorát, csirkepaprikást, amit a nezsényi magyar gyerekekkel közösen fogyasztottunk el. Kaptunk házi süteményt is.

Jól összeismerkedtünk az ottani magyar gyerekekkel: közülük hárman előadtak nekünk egy rövid színdarabot, és mi is előadtunk nekik egy kis műsort.

Beszélgettünk, játszottunk, és közösen énekeltünk. Gitározottunk, és nagyon jó énekeket énekeltünk közösen. Nagyon jó hangulat alakult ki. Megismerkedtünk

felnőttekkel is, az ottani helybeli tanárokkal. A szép estéért köszönetet mondtunk, közösen egy nagy körbe beálltunk, megfogtuk egymás kezét, és búcsúéneket énekeltünk. Köszönetképpen átadtunk ajándékokat, karkötőket, sportszeletet a gyerekeknek, és könyvadományokat is.

A fürdés végén megszáritkoztunk, és visszaszálltunk a traktorra. Visszafelé Rita néni vezetett. Ezután az ottani gyerekekkel kimentünk a focipályára és métáztunk, íjászkodtunk, fociztunk, de ezeket sajnos a nagy szél miatt hamarosan abba kellett hagynunk. Rita néni két csoportra osztotta az osztályt, és így két háznál megnézhattük az

Fájó szívvel búcsúztunk el a nezsényiektől, és indultunk haza, Muzslyára. Az utazás alatt váratlanul megállítottak minket a szerb rendőrök. Felszálltak a buszra, és azt kérték, hogy vigyük őket el Nagybecskerekre. Szívesen megtettük. Útközben Schön Gyuri bácsi szerbül beszélgetett velük.

Szabó Ágnes

2012. június 26., kedd

5. nap

Reggel ébredés után közösen reggeliztünk, majd amikor befejeztük, az indulás előtti időt kihasználva birtokba vettük az udvari csocsóasztalt.

Az első állomás csupán néhány lépésre volt, hiszen a szállás mellett elhelyezkedő muzslyai templomot tekintettük meg. Itt Zoltán atya, a szalézi rend tagja mesélt nekünk a templomról, Muzslyáról és a cserkészetről.

Majd felpakoltunk a buszra, és hosszú-hosszú utazás után érkeztünk meg a szerb fővárosba, Belgrádba. Először a nándorfehérvári várat, a Kalemegdánt tekintettük meg. Itt, a helyszínen szépen megemlékeztünk a csatáról, Hunyadi János győzelméről. Közös alkalmi énektanulás is volt: Nagybáncsi Mátyás Ének Hunyadi Jánosról című művét tanultuk meg, amely Hunyadi Jánosról, és a nándorfehérvári diadalról szól. Gyuri bácsi sokat mesélt nekünk a csatáról. Az emlékköre nemzeti színű szalagot kötöttünk, és énekeltünk, majd csoportképet készítettünk.

Megtekintettük a Száva torkolatát a Dunába. Hogy még teljesebb legyen a délelőttünk, Mestrovic hálaszobránál is megálltunk.

Még ebéd előtt elmentünk a szerb ortodox koronázási templomhoz, amelyet belülről is megcsodálhattunk.

Ezután buszra szállva, a Száván átkelve Zimonyban folytattuk a napunkat. Amíg a piacon Rita néni és Gyuri bácsi intézte az ebédünket, fölbaktattunk a Gárdos - hegyre, ahol megnéztük a Hunyadi-tornyot. Ebédeltünk: egy szerb ételt, pljeskavicát, ami finom, és nagy adag volt.

Ebéd után röviden szétnéztünk a piacon és a városban: sétáltunk, vásároltunk, majd újból buszra szálltunk.

Szalánkéménre érkezve egy gyümölcsösön átvágva megláttuk azt a helyet, ahol a Tisza a Dunába torkollik. Gyönyörűen felülről rá lehetett látni a torkolatra. Pazar látvány volt! Visszafelé a fákról leesett almákból ettünk egy keveset. A terv szerint ez volt az álmos, elcsigázott csapat utolsó előtti megállója. Ezután a szerémségi

Maradékra kellett volna mennünk de az események úgy hozták, hogy ezt a helyszínt ki kellett hagynunk. Egy Isztambulba készülő társas kirándulócsoporthoz kérték el a buszunkat, mi pedig cserébe megkaptuk az övüket. A megbeszélt találkozóhelyhez vezető utat dombok, hegyek, folyók, rétek és szántók tarkították, úgyhogy nem volt unalmas a kerülő. Átutaztunk Újvidéken is. A találkozóhelyen némi fennakadást okozott, hogy a másik csoportnak sokkal több holmija volt, de kis segítséggel végül is elindulhattunk új buszunkban

Muzslyára. Mivel a busz meg volt hibásodva, lassabban haladtunk. Rendben visszaérkeztünk: szállásunkon finom vacsorával vártak minket.

A szálláson eltöltött pihenő és játék után, este egy újságíró, Kónya-Kovács Ottília keresett fel minket.

Riportot készített néhány osztálytársammal, tanárainkkal, és a szülőkkel is. Majd ő-zős tájszólásban elmesélte nekünk azt a mesét, amivel egy országos versenyt is megnyert. Ezután elbúcsúztunk tőle és közösen bevonultunk a kollégium kápolnájába. Egy közös esti hálaadáson, imádkozáson vettünk részt. Mindenki hálát adott valamiért, ami a legszebb élménye volt a délvidéki kirándulás során. Majd késő éjszakába nyúló beszélgetések, csillagnézés, majd késői lefekvés következett.

Lévai Emese

2012. június 27., szerda

6. nap

Reggel az előző esti beszélgetések miatt fáradtan hallgattuk Gyuri bácsi ébresztését, de hamar felébredtünk, és idő szűkében gyorsan pakolni kezdtünk.

Mire elkészültünk, már várt minket a reggeli, amit hamar elköltöttünk.

Ezután a búcsú következett a Muzslyai Emmausz Kollégium dolgozóitól, melyet a

helybéli János (Janez) atya számtalan képpel megörökített. Ezután sofőrünknek, Tominak utoljára kellett megszenvednie a kiállással. Előbb Muzslyát, utóbb a közeli Nagybecskereket hagytuk el, ki tudja mennyi időre?

Utunkat a közeli Császár-tó mellett folytattuk, és nemsokára Erzsébetlakra értünk, ahol együtt játszottunk a plébánián gyülekező helybéli gyerekekkel. Úgynevezett oratóriumon vettünk részt. Sajnos Sztoján atya 8-8-nál lefújta a focimeccset. Lejárt a közös játékidő így búcsú után tovább indultunk.

Titelnél átkelve a Tiszán, Bácskában folytattuk utunkat. Fél kettő óra tájban érkezünk Újvidékre. Röviden megtekintettük a városközpontot: a Mária Neve templomot kívülről, és a Duna utcát.

Később Tekiján, a híres búcsújáróhelyen álltunk meg, a Havas Boldogasszony tiszteletére épített kegytemplomnál. Megtekintettük a templomot. Ezután Újvidékre visszafelé a Péterváradai várból, Petúr bán erődítményéből néztünk le a Dunára és Újvidékre.

Ezt követően az újvidéki városi homokos strandra mentünk, ahol megfürödtünk és majd megfagyunk a Duna hideg vizében.

A strandon elköltött nagyon finom ebéd alatt egy kicsit felmelegedtünk. Olyan ebédet kaptunk a strandon, hogy az asztalokat összetolták, hogy egy hosszú nagy asztalnál tudjunk enni, mert Szerbiában ez a szokás, hogy ha nagy étkezés van, egy hosszú asztalnál eszik mindenki.

Az asztalokon, nagy tálcákon voltak kitéve az ételek: a tálca közepén a hús rudak (csevepcicsa), körülötte a zöldségek: paradicsom, uborka, hagyma, körítésként sült krumpli. A tálcák mellé kosarakban kaptunk lepényt, és tányérokra ajvárt is. Minden nagyon finom volt, és mivel farkaséhesek voltunk, minden el is

fogyott. Ezután, kb. fél hatkor sietve indultunk hazafelé Budapestre.

Hosszú út várt még ránk: nem tudtuk előre, hogy a határon mennyit kell várunk, és a busz sem volt tökéletes.

A határon sajnos várunk kellett, de nem olyan sokat. 20.30-kor értünk át. A határon átlépve az első benzinkútnál megtapasztaltuk, hogy Szerbiában minden olcsóbb volt. A benzinkútnál lehetett vásárolni, bár ehhez már nem maradt sok pénzünk.

A hazafelé úton ismételtünk: felolvastuk az adott napról írt beszámolóinkat, és még kiegészítettük néhány személyes élménnyel. Értékeljük az utunkat, visszaemlékezve az érdekes, szép pillanatokra, eseményekre, évszámokra, emberekre, történelmi és földrajzi helyekre. Énekeltünk, jól éreztük magunkat.

Megköszöntük sofőrünknek, Tominak azt, hogy baleset nélkül, biztonságban érezhettük magunkat a buszon az elmúlt 6 nap alatt.

Megbeszéltük, hogy a tanulmányi kirándulásunk értékelő óráját június 29-én, 9 órakor tartjuk az iskolában. 23.15-re érkeztünk meg Budapestre az iskolához. Mindenkit várt szülő, testvér, rokon.

Miután kiszálltunk a buszból, közösen énekeltünk búcsúzóul, és megköszöntük Gyuri bácsi áldozatos, kitartó vezetői szerepét, szervező munkáját.

Tóth Márton

2012. június 29. Értékelő órák

A Délvidékről való hazaérkezés után két nappal június 29-én, pénteken az iskola előkertjében gyülekeztünk, majd amikor már mindannyian együtt voltunk, kilenc órakor bementünk az épületbe, ahol éppen folytak a felújítási munkálatok. A volt 1.B termében kaptunk helyet az értékelő óráinkhoz, ahol a szervezők már mindent előkészítettek.

Amikor mindenki elhelyezkedett, beszélgettünk egy kicsit a táborról. Ezek után ötvenöt kérdésre kellett válaszolnunk, hogy felelevenítsük a táborban tanultakat. Történelmi eseményekről, szokásokról és emberekről szólt a kérdéssor.

A megoldása közben is sokat nevettünk, mert mindenkinek eszébe jutottak vicces pillanatok a táborból. A kvíz végén voltak olyan kérdések is, amelyekre

nem kaphattunk pontot, ide azt írtuk, hogy ki hol érezte magát a legjobban. Ezekre a kérdésekre nem volt jó vagy rossz válasz, de mégis nehéz volt eldönteni, hogy a sok-sok élmény közül mégis melyik az, ami a legmeghatározóbb volt számunkra. Még a kvíz kiértékelése előtt tábori képeket nézegettünk, ez is segített nekünk az élmények felelevenítésében. Rengeteg csoportkép, gyönyörű helyek,

kedves és segítőkész ottaniak képei váltakoztak a tábla elé húzott vetítővászonon. Eszünkbe jutottak azok az élmények, amelyeket ebben a táborban szereztünk, az a hat nap, amely szinte elrepült, és szerintem mindenki elérzékenyült egy kicsit. A vetítés után ellenőriztük a válaszainkat, és aszerint, hogy ki hány pontot ért el, karkötőt és Sport szeletet kaptunk. Ezen kívül még finom sütit is osztottak, amitől még jobb kedvünk lett. Miután megettük a csokit és a süteményt, megköszöntük a szervezőknek, különösképp Schön Gyuri bácsinak, hogy velünk tartott, és végigvezetett minket a Délvidéken, és új

[illegible]

Bízunk abban, hogy iskolánk délvidéki kapcsolatai erősödni fognak, és a közeljövőben mi is vendégül láthatunk egy délvidéki diákcsoportot nálunk Budapesten.

Svindt Mária

